

ΜΙΑ ΠΡΟΒΛΗΤΑ Μ' ΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ

1.

- Κρίνε, πές μου: ποῦ τὴν ἠῦρες
Τὴ ρηγάδικη πορφύρα;
- Πέθαν' ἕνας ρῆγας, ὁ Ἔρωτας.
ἔσκυφα, τὸν ἔγδυσα, τὸν πῆρα.

2.

- Κρίνε, τὰ ρόδα σοῦ τὴν ὕφαναν
τὴ φορεσιὰ μὲ τὸ δικό τους γνέμα;
- Τὰ χέρια τῆς Ἀγάπης μοῦ τὴν πλέξανε
μὲ τῆς καρδιάς τὸ αἷμα.

3.

- Τῆς Αὐγῆς τὰ φιλιὰ μὲ τὸ Μάη.
Κρίνε, σ' ἔχουνε γεννήσει;
- Μιὰ ἀχτίδα ἕνα σύγνεφο ἀγάπησε,
καὶ ἦρθα· λιόγερμα, φλόγας μεθύσι.

4.

- Εἶσαι ὁ χρυσαῖτος ὁ φοίνικας
ποῦ τὸν καίει φωτιά;
κ' ὕστερ' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ πόσταχτα
ξαναγίνεται κι ἀπλώνει τὰ φτερά;—

5.

- Εἶμαι τῶν ἀνθῶν ὁ φοίνικας
 ποὺ δὲν ἔχει ταίρι.
 Τὴ ζωὴ μου τήνε ζῶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ
 ποὺ μὲ κράτησε — τὸ ξέρεις — ἓνα χέρι.

6.

- Ἄπάνω μου καρφώνεις τὰ μάτια σου τὰ πύρινα,
 ζητᾷς νὰ μοῦ μιλήσης καὶ νὰ μοῦ ξανοιχτῆς;
 — Σοῦ φέρνω (τίποτ' ἄλλο) τὰ κρυφοχαιρετίσματα
 τῆς Διαλεχτῆς.

7.

- Εἶσαι, τί; θὰ μὲ φᾶς; θὰ μὲ γιάνης;
 Μοῖρα, ἀνάσταση, ἢ πέρασμα πλάνο;
 — Σὰν πεθάνης,
 θὰ φυτρώνω στὸν τάφο σου ἐπάνω.

1909

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

